

WILLIAM BRANHAM

A neví to

15. 8. 1965 v Jeffersonville

Děkuji, bratře Neville. Pán vám žehnej. Do něčeho jsem se dostal, že? Chtěl bych Pánu děkovat obzvláště za to, co On udělal pro syna bratra Capps. Hodilo se to, že jsem se mohl vrátit na krátký čas do Indiana. Mám za to, že se to nyní nenatáčí na pásek. Nevidím nikoho v místnosti pro natáčení. Vrátil jsem se na hon veverek. Pravděpodobně strávím u Charlieho, Nellie a ostatních v Kentucky dva nebo tři dny při honu. Než abych odpočíval jinde, přicházím uprostřed srpna sem, abych šel s Charliem, Banksem a jinými na hon veverek. Je to už tradice.

Vzal jsem s sebou Josefa. Když jsme zde byli naposledy, všichni onemocněli. To z důvodu změny z velice horkého klimatu do chladného, které máte zde. Víím, že pro vás to není chladné, ale přijďte do Arizony! Tam bylo 42°C ve stínu, když jsem odtamtud před několika dny ráno odjížděl. O půlnoci, když přišel dolů z hor chladnější vzduch, bylo stále ještě 36°C, a to o půlnoci, když dolů přichází chladný vzduch. V zimě je tam příjemně, ale v létě je to tam dobré pro škorpióny a hady, ne však pro lidi. Dokonce i zvířata se stáhnou do hor. Jednoduše to nemohou vydržet.

Byl jsem venku a střílel jsem z pušky. Chtěl bych vám něco říci o malých chlapcích Capps. Vlastně bych měl svoji pušku předat Josefovi, neboť již střílí lépe nežli já. Zastřelovali jsme ji a já jsem střílel do terče vzdáleného 50 m. Josef řekl: „Tati, myslím, že to také dokážu.“ Toho chlapce bolela hlava a měl vysokou horečku. Modlil jsem se za něho. Šel se mnou na střelnici. Zastřílel jsem pušku na vzdálenost 25 m. Měl jsem ještě dva terče, které jsem připevnil a Josef oba trefil. Protože jsem již žádné neměl, vzal jsem asi dvoucentimetrový kousek rozstřeleného hliněného holuba a postavil do vzdálenosti 50 m a on to zasáhl. Dalekohled byl seřízen pro mé oko, a sice ještě před více lety, než kolik je Josefovi. Potom řekl: „Víš co? Musím jít k Billymu a říci mu, že mě od této chvíle musí dát pokoj.“

Řekl jsem: „Dobře, půjdeme, a ukážeme to bratrovi Normanovi.“

Řekl jsem: „Josefe, při soutěžích na celém světě by tě nikdo nepředstihl, úplně jedno, kdo by to byl.“ Terče nebyly zasaženy jen tak po straně, ale prostřeleny přímo ve středu. Ten malý kousek hliněného holuba rozpůlil na vzdálenost 50 m. Řekl jsem: „Na světě není nikdo, kdo by to dokázal lépe. Ti nejlepší by to dokázali také tak, ale ty bys to třikrát po sobě nemohl trefit lépe, než tak.“ Terč nebyl ohnutý, na papíře byla vždycky jen malá dírka. Řekl jsem: „Nikdo by to nezasáhl lépe.“ Myslím, že ho bolesti hlavy hned přešly.

Navrhl jsem: „Pojďme k bratrovi Normanovi a ukážeme mu to.“ On pracuje u „Field & Stream“ v obchodě se sportovními potřebami bratra Stromei.

On odpověděl: „Pojďme nejdříve k Billymu. Nejprve chci jemu něco říci.“ Poctivě řečeno: Jeho bratr v tom nikdy nebyl tak dobrý. Proto řekl: „Pojďme nejprve k němu.“

Když jsem vešel do dveří, byl Billy ještě v pyžamu. My jsme vyrazili hodně časně, neboť tam brzy je také velké horko. Telefon vyzváněl a on na něj jen lhostejně hleděl. Mínil jsem: „Možná, že je to volání k někomu nemocnému.“ Byl to bratr Capps, který volal kvůli svému chlapci. Operovali ho kvůli zánětu pobříšnice a jeho život byl ohrožen. Zrovna předtím mi řekl, že se chlapec uspokojivě zotavuje.

Vidíte, jak to Bůh řídí, dokonce skrze to, co ten malý chlapec, Josef řekl. Kdybych byl šel k bratrovi Normanovi, potom bych tam nebyl, ale tak jsem přišel, a bratr Capps mne zastihl. Neřekl jsem, že se to stalo skrze naše modlitby, ale jemu to znamenalo něco, skrze co byl s námi spojen. Musíte věřit tomu, co děláte. On měl víru a volal. Billy řekl, že on vhodil peníze, a mínil: „To musí být meziměsto, protože za třímínutový rozhovor to dělalo 5 dolarů.“ Myslel jsem si, že to bylo z New Yorku nebo z nějakého ostrova. Ale on při zprostředkování rozhovoru udal hned osobu, se kterou chtěl mluvit a to ho stálo tolik peněz. Nechtěl k telefonu Loyce, nýbrž hned Billyho.

Synovi bratra Capps se již vede lépe. Lékař říkal, že je malá naděje, že operaci přežije. Proto jsme dnes ráno Bohu tak vděční a velice šťastni, že to udělal.

My jsme sem dorazili dnes za rozbřesku, a já jsem spal asi jen tři hodiny, jsem tedy dost unavený. Když ale byl čas jít na bohoslužbu, šel jsem.

Dá-li Pán, půjdu do Kentucky, jak jsem řekl a slíbil, kázat jednu neděli během doby, kdy budu zde. To bude asi příští neděli, neboť tu následující musím zpět, protože opět musím na cesty a sice do Kanady. Proto to připravujeme na příští neděli dopoledne.

Bratr Neville řekl: „Proč tam nejdeš pozdravit lidi a pár minut k nim mluvit?“

Odpověděl jsem: „Bratře Neville, ještě jsem nestačil ani Bibli otevřít.“

Řekl: „Jdi a řekni jim něco.“

Sestro Neville, nevím jak to zvládáš. On umí tak dobře přesvědčovat. Nemám možnost to říci, když to místo je přeplněné, ale jsem Bohu tak vděčný za takového pastora, jako je bratr Orman Neville. On je věrný, tak věrný té věci, jak to jen jde. Nikdy ho neslyším reptat. Seděl jsem vzadu v pokoji a půl hodiny jsem s ním hovořil, zatímco jsem se radoval z toho, co říkal bratr Mann. Jemu o tom řeknu více, až přijedeme letos do Colorada.

Radovali jsme se z jeho zvěsti. Bavil jsem se dobře s bratrem Neville a řekl: „Ani se nedostanu k tomu, říci lidem něco o našem milém kazateli.“ Ptal jsem se: „Jednají s tebou lidé dobře?“

Odpověděl: „Nemůže to být lepší.“

Řekl jsem: „Tohle rád slyším.“ Jestliže je kazatel spokojený, a ti lidé jsou spokojeni, dává to dohromady skutečně dobrý sbor. Pak i Bůh je spokojen. Mním, že zvláště v těchto dnech zvěsti, kterou neseme, vidíme, že je On spokojen. Věřím, že to ukazuje, jak zvěst lidi spojuje s Bohem.

Jsem vděčný za bratra Ormana Neville, jeho milou ženu a rodinu. Modlím se, aby je Bůh zachoval věrnými Sobě a té věci. Kéž my, když se Jemu líbí, zde v kapli stojíme, až Pán Ježíš pro nás přijde, aby nás ve vytržení vzal pryč. Doufáme, že to tak bude, až oba zestárneme, a budeme chodit o holi, že se budeme objímat a stále ještě se vzájemně vzdělávat. Pak budeme v okamžiku proměnění.

Potom odložím poutnické odění

a budu jásat v nádheře,

kam skrze Ježíše jedině

jde má touha a modlitba.

Slyšeli jsme, že Pán uzdravil bratra Coomera a jsme za to tak vděční. Stalo se tolik věcí: Jsem vděčný, že jsem zde dnes ráno. Myslel jsem, že místo abych přišel dnes ráno s určitým tématem a o něm hovořil, přicházím dnes ráno jednoduše takto. Řekl jsem: „Bratře Neville, budu dávat pozor na hodiny a lidi včas propustím. Jednoduše budu mluvit několik minut o věcech, které mám na srdci a o nichž vím, že se nenatáčí. Jednoduše budeme jen mít obecenství s lidmi ze sboru.“ Modleme se!

Drahý Ježíši, jsme Ti vděční za přednost, kterou máme, když se můžeme takto scházet. Ó, když jsem časně ráno šel okolo této kaple a hleděl na ni, myslel jsem na to, jak jsi nám pomáhal. Vzpomínám si na starý rybník, který zde byl, a rákosí, které rostlo přibližně tam kde je nyní pódium. Stál jsem tu jako mladý muž. Pan Ingram nám nabídl tento pozemek za nepatrnou cenu. Měli jsme dát splátku, ale neměli jsme peníze ani pojistku – nic, co bychom mohli nabídnout. Jednoduše jsme to zkusili. Ta cena obnášela něco přes dva tisíce dolarů, které jsme měli splácet dvacet let.

Pane, hled' na to nyní. Úplně na začátku, když zde ještě byly bažiny a tekla tudy voda, jsi nám zaslíbil: „JÁ Pán, jsem to štípil: dnem i nocí to budu zavlažovat a nikdo to z Mé ruky nevyrve.“ Ve stejném čase říkali lidé: „Během šesti měsíců z toho bude dílna.“ Doslova tisíce duší zde u tohoto oltáře našly Krista. Neustále byli v kapli lidé křtěni na jméno Pána Ježíše Krista. Vzáývali Jeho jméno a byli obmyti od svých hříchů. Stovky mrzáků, trpících, slepých, ochrnutých, rakovinou sežraných odešli z tohoto pódia uzdraveni. Jako umírající muži a ženy, hoši a děvčata přicházeli sem a odtud šli, aby s obnoveným tělem vedli nový život. Mohli zase chodit, opustili pojízdná křesla, odhodili berle atd. Ó Bože, toto se stalo během těch třiceti let služby.

Otče, vzpomeň na to ráno, když jsme pokládali základní kámen. Daroval jsi vidění, ve kterém jsi toto místo ukázal přeplněné a jako nádherné. Věděl jsem, že toto nemůže být falešné. Děkuji Ti za všechny tyto věci.

Mnozí z nich bojovali dobrý boj, běh dokonali a víru zachovali. Nalézají se na druhé straně, čekají, odpočívají po námaze a jejich dílo jim následuje. Očekávají hodinu, ve které zazní pozoun a oni přijdou v novém těle k novému životu. Mnozí z nich již byli staří a zchátralí, jiní mladí a jiní ve středním věku. Ale Tvému jménu buď vzdána čest za všechny.

Nyní stojíme opět zde, před živými a mrtvými. Modlím se, abys pomazal dnes ráno Své Slovo. Nevím nic, co bych mohl říci, ale modlím se, aby jsi se o to postaral, jak jsi to dělal vždycky, Pane. Požehnej našeho kazatele, bratra Neville a jeho ženu. Požehnej předsednictvo, diákoný – každý úd těla. Necht' my všichni v tomto životě žijeme tak, abychom budoucí věčný život měli.

Pomoz nám dnes ráno přijmout korekturu skrze Ducha svatého a Slovo, abychom se připravili. Kéž my, kteří jsme prošli toho jitra dveřmi, jsme v našem srdci pevně rozhodnutí vést lepší život nežli v minulosti. Prosíme o to ve jménu Ježíše. Amen.

Před několika minutami jsem jednoduše otevřel Bibli, a bylo to Zj. 3. Proto nyní přečtu tu zvěst církvi Laodicejské.

Chtěl bych také oznámit, co mi předtím řekl bratr Neville. Bratr Parnell, kterého zde zrovna vidím sedět, když jsem tam náhodou pohlédl, má v tomto čase v blízkosti Memphisu probuzení. Možná někdo z vás ví, kde dříve stál stánek Wimpy-Hamburger. Tam postavil svůj stan a snaží se sklídit snopy, nalézt ztracené, kteří ještě nejdou tuto cestu, ale jsou určeni k životu. Svou službou je chce získat pro Krista. Kvůli bohoslužbám zde v kapli v neděli žádné shromáždění nepořádá. To je od našeho bratra velice loajální. Chtěli bychom vám oznámit, že shromáždění v nadcházejícím týdnu začínají v pondělí večer. Vím, že všichni jste srdečně zváni, poslechnout si zvěst o lásce Kristově, kterou přinese bratr Parnell.

Přečtěme část ze Zj. 3, abychom četli z Bible. Neboť co říkám já, může být vedle, ale co On říká, nemůže být mimo. Nevím, kde mám začít, co mám dělat a kam jít, ale chceme číst zvěst Laodicejské církvi, a sice od verše 14-19:

Andělu pak církve Laodicenské piš: Toto praví Amen, svědek ten věrný a pravý, počátek stvoření Božího:

Znám skutky tvé, že nejsi ani studený, ani horký. Ó, bys byl studený aneb horký.

A tak že jsi vlažný, a ani studený, ani horký, vyvrhu tě z úst svých.

Nebo pravíš: Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji,

a nevíš, že jsi bídný, a mizerný, i chudý, i slepý, i nahý.

Radím ti, abys sobě koupil ode mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý,

a roucho bílé, abys oblečen byl, a neokazovala se hanba nahoty tvé.

A oči svých pomaz kollyrium, abys viděl.

Já kteréžkoli miluji, kárám a tresci; rozhorliž se tedy, a čiň pokání.

Víte, když jsem to četl, přišel jsem na místo, které mne oslovilo. Jen přesně nevím, kde to bylo. Zde je to: „A nevíš, že jsi bídný, a mizerný, i chudý, i slepý, i nahý.“ Ó, to je obraz církve dnešních dnů. Mám zato, že tohle je znamení tohoto časového období, o němž nyní hovoříme. Přirozeně ta kázání o časovém období církve budou zveřejněna v jedné knize. Protože se ale nalézáme právě v časovém období Laodicejském, chceme nyní sledovat její stav.

Nechtěl bych pojednávat o žádném obzvláštním tématu, protože hovoříme jen pro nás. Zatímco mluvíme, chceme vidět, jak nás Pán povede. Bude to ale něco, co nám pomůže.

Přemýšlejme o časovém období Laodiceje a jejím dnešním stavu. Pokud vím, není nic, co by mohlo překážet příchodu Pána v tomto čase, kromě toho, že Jeho církve ještě není připravena. Tak zní – mám za to – jedno z těch proroctví.

Na cestu autem z Tucsonu sem potřebujeme s Billym dva dny. Je to asi dva tisíce mil. Nepřestupujeme předepsanou rychlost, dodržujeme ji. Když řídil on a seděl jsem vedle něho, držel jsem moji sevřenou pěst s dvěma nataženými prsty jako odjištěnou pušku a mířil mu do týla. Když jsem zpozoroval, že jede příliš rychle, řekl jsem: „Tak moment, chlapče, pro nás platí: ‚Dejte císaři, co je císařovo.‘“

Poslední noc jsme dorazili sem. Malé, asi tříleté děvčátko, leželo na silnici, mrtvá matka v příkopu u silnice. Opilý osmnáctiletý mládenec, který přijel z výcvikového tábora důstojníků v záloze, jel asi 190 kilometrovou rychlostí po levé straně silnice a usmrtil je. Mním, že při tom zahynul i on. Potom člověk chápe, proč je řečeno: „Dejte císaři, co je císařovo.“

Umírají nevinní lidé. Tříletá holčička přišla o život kvůli opilému vojákovi, který jel 190 kilometrovou rychlostí a k tomu ještě na opačné straně silnice. Přijel přes kopec, řítit se dolů a tam je najednou usmrtil. I on přitom přišel o život. Vidíte, tito lidé za to nemohli, a přesto byli zabiti.

Tento mladý muž se chladnokrevně dopustil vraždy. Myslím, že člověk, který jezdí opilý a je přistižen, by měl být odsouzen na 10 let do vězení z důvodu předpokládané vraždy.

Ale s politikou nic nezlepšíme. Boží předsevzetí, mít spravedlivého krále, je správné. Ale politika se jednoduše rozšířila a člověk se může jednoduše vykoupit ze všeho: z podvodu, lhaní, krádeže a všeho možného. Je to tak, jak jsem to řekl před několika týdny: „Vidíte, kde se nacházíme.“ Není to nic jiného, než v každém směru zkažená hmota. Spravedlivý král ale může dělat své vlastní zákony. Tak ale můžete usmrtit člověka, a jestliže se také v politice dobře vyznáte, dá se to do pořádku a dostanete se z té věci ven. Teoreticky je demokracie dobrá,

ale nefunguje; právě tak málo, jako komunismus, ve kterém mají všichni všechno vlastnit společně. To se dobře poslouchá, ale uskutečnit to nelze. Ne! Plán Boží, mít krále jako Davida, byl správný. To musí být dán jeden duchovní stěžejní bod, který všichni uznávají, jako např. vůdce v hejnu hus atd. Člověk nemůže mít dva nebo tři. Potom všechno popletete, protože každý má jiný nápad. Vidíme tedy, že dnešní stav je takový, jaký má být při příchodu Páně.

Bratr Neville a já, jako i všichni ostatní bratři se snažíme pást stádo. Při tom mne něco napadá, o čem bychom mohli mluvit. Před několika dny jsme dostal dopis, který napsala jedna milá dáma. Nebyl adresován mně, nýbrž někomu jinému. Mne v něm skutečně roztrhala na cucky, tedy se o to přinejmenším pokoušela. Psala: „Nemůžete vy, křesťanští obchodníci, něco podniknout, abyste zastavili bratra Branhama? Vydal knihu s titulem ‚Časové období Laodiceje‘ a chystá se uveřejnit ještě další.“ Dále psala: „Letniční učení trhá prostě na kusy. Tvrdí, že pravý důkaz není mluvení jazyky. Navíc je ještě proti kazatelkám.“ Byla to kazatelka.

Její synové jsou jedni z mých nejlepších přátel, které mám na zemi. Snídal jsem u jednoho muže a jeho ženy, a ona mi řekla: „Bratře Branhame, podívej se na to. Mohl bys na to pomyslet?“, a vytáhla ten dopis.

Řekl jsem: „Nu, sestro, ona to prostě nepochopila.“

Ti synové mi řekli, že jejich maminka je kazatelkou a pro tuto zvěst nemá pochopení. Ona píše: „Ženy že by neměly vykonávat moc nad muži? A co je potom s Fében v Bibli, Pavlovou pomocnicí?“

To je úplně jednoznačné. Ona měla obchod. Pavel se na ty lidi obrátil s prosbou. Myslíte, že by Pavel řekl: „Ženy ve sboru ať mlčí, jim není dovoleno mluvit“, a potom se otočil a řekl: „Nuže, několik večerů bude kázat Fében, moje pomocnice v evangeliu.“? Pak by odporoval sám sobě.

„Nadto“ mínila mimoto, „Bible svědčí o ženě, která byla soudkyní. To přece také znamená, že měla autoritu nad muži.“

Žena obchodníka, který zde ve sboru byl nedávno uzdraven, řekla: „Bratře Branhame, vždycky jsem byla nad tím zaražená.“

Ptal jsem se: „Proč bys nad tím byla zaražená, sestro?“

Odpověděla: „Nu, žena byla přece soudkyně.“

Odpověděl jsem: „To byla přece politika a ne církev. S církví to nemá vůbec nic společného. Pavel řekl: ‚Ony se mají podřídit, jak to prikazuje zákon.‘ Zákon ženě nedovoluje být knězem. Nikde v Bibli nenajdete, že by žena byla knězem. Nikde v Bibli nečtete, že by žena byla kazatelkou. Přirozeně byly mnohé prorokyně atd.: Miriam a jiné. Debora byla soudkyně v Izraeli. Někdy byly královnami; vládli jim králové a královny. Když král zemřel, zaujala královna jeho místo, dokud nebyl zvolen nový král.“

V Tucsonu, v Arizoně máme ženu, která je soudkyní ve městě. To je příčina, proč je to město tak zkažené. Žena v politice nemá vůbec co hledat. Nemá vůbec žádné právo mít autoritu v církvi. Její místo je doma, tam má být královnou svému muži. Nic víc nadto jí nepřisluší. Víme, že toto je pravda. Nikdy to nebude jinak. Víím, že je to staromódní, ale já za to odpovídám.

Vím, že tyto pásky a knihy budou v platnosti i potom, co já ze země odejdu. Mnozí z vás mladých lidí v budoucích dnech zjistí, že je to pravda, neboť to říkám ve jménu Páně.

Ptáme se, jak je možné, že dobrá žena, která skrze svého věrného manžela porodila tomu dobrému muži několik milých hochů, které jsem potkal, to nemůže poznat. Jsou to muži, kteří ihned, jakmile slyšeli zvěst, se za ni stoprocentně postavili. To se může stát jen na základě předurčení. To je jediná možnost, jak se to může stát.

To je ta otázka. Přemýšlel jsem o tom, a nyní mě Pán vede zpět k tomu textu: „**A nevíš, že právě ty jsi bídný, mizerný, chudý, slepý a nahý.**“

Nežli se k tomu dostanu, chtěl se bych krátce zmínit o tom, co jsem řekl před několika dny v jedné zvěsti. Myslím, že to byl titul: *Bůh tohoto zlého věku*.

On lidi oslepil tak, že skutečně uctívají v náboženských bohoslužbách ďábla. Chápete to všichni? Rozumíte tomu všichni? Ve stejné zvěsti jsem uvedl jako příklad ženu, která nosí nemorální a neslušné šaty, ve dni soudu budou odsouzeny jako pouliční prostitutky. Zní to divně.

Dovolte mi, představit vám to obrazně. Zde ve městě žije právník. Mladý muž. Co se týče politiky, je to milý člověk. Představuji si, že zastává stanovisko rozumné politiky. Potom jde s děvčetem, které smýšlí velice moderně. Oni se do sebe zamilují a vezmou se. Potom se účastní všech večírků a velkolepých věcí, kde všichni společně popíjejí. Konečně má krásný domov; mají přívětivé sousedy. Je uznáván lidmi. Oba pijí; ona nosí šortky, stříhá si vlasy, líčí se; všechno na ní je tak sexy, jak jen to jde. Je to krásná žena, která se nechává obdivovat. Do shromáždění nechodí ani jeden z nich.

Potom se do sousedství nastěhuje jedna rodina. Ta žena a její muž patří k baptistickému nebo metodistickému sboru. Řekněme, že ta žena je metodistka, neboť metodisté kladou větší důraz na svatost než baptisté. Ovšem, novozákonní baptisté také věří ve svatost, ale obvykle ji nezdůrazňují. Nevěří tomu. Proto řekněme, že jsou to metodisté, protože věří ve svatost.

Nyní se tedy do stejné ulice nastěhovala jedna metodistka, hned do vedlejšího domu. Mysleme si, že její muž je ekonomický kontrolor nějaké firmy. Ta metodistka se dívá přes ulici na tu druhou ženu, když ten právník, jmenujme jej Jan, je služebně mimo město. Prosím, nedělejme nyní žádné falešné závěry, jen si vymyslím jméno a dávám mu jméno Jan. Dříve se přátelila s Ralfem. I to je vymyšlené jméno, jako celý příběh. Vyprávím to jen, abyste pochopili smysl toho.

Na jednom večírku, kde se hodně pije, se zase objímá s Ralfem. Ona jen hoří a myslí si, že je opět zamilovaná do Ralfa. Po čase se setkala s Ralfem a před Janem to zatajila. On nic nezpozoroval, a ona si myslí, že je pěkně mazaná, protože může chodit s Ralfem, i když je provdána za Jana.

Vidíte, ta žena nemá ani nejmenší smysl pro slušnost. Ona si o tom nic nemyslí.

Ta metodistka vyrostla v úplně jiném prostředí. Alespoň chodí do sboru a myslí si, že tamta žena je strašná. Když přijde její muž domů, vypráví mu: „Viděla jsem, jak k ní přišel nějaký muž a setkal se s ní. Když má Jan nějaký případ ve Filadelfii nebo jinde, naloží ji do svého sport'áku, a potom spolu leží na pláži. Vidám je, když přijdou domů. Někdy si ani záclony nezatahnou, když se líbají a jsou spolu. Ó, není to strašné?“ říká svému muži.

„Ona není nic jiného než děvka.“

To souhlasí. Ona je ještě horší než děvka, protože je vdaná žena. A tato metodistka myslí, že je to strašné. Ona také nikdy nechodí do sboru.

Tato metodistka by nikdy nic takového neudělala. Ne, jistě ne. Je to slušná žena. Nikdy by se ani nedotkla whisky, neboť program metodistů se skládá z 90% ze zákazu pití whisky. Oni mají zakazovací program, a metodisté nikdy nepřekračují, co učí jejich církev.

Ale tato metodistka si vyjde po nedělní škole večer se svým manželem oblečená do šortek, vlasy má ostříhané, namalované rty a dokonce trochu kouří.

Podle Slova Božího jsou děvky obě. Ale jedna je nahá, mizerná, bídná a slepá a neví to. Ta první je vinna právě tak, jako druhá. Neboť muž, který se podívá na manželku druhého s žádostí, ten s ní již v srdci svém zcizoložil. Tato žena by nyní řekla: „Okamžik, prosím, pane Branhame. Chtěla bych vám dát na srozuměnou, že nejsem žádná děvka.“ Moje sestro, kdyby tě člověk postavil před Bibli v přítomnosti Boží, můžeš své ruce na ni položit a složit přísahu, že jsi svému byla tak věrná, jak to jen může být. Tvé tělo patří tvému muži, ale duše patří Bohu. Je to zlý duch, který tě oklamává. Jinak mohu dokázat, že jsi úplně pomýlená.

Jak by to dopadlo s vaší babičkou, kdyby vyšla na ulici v takových šortkách? Zavřeli by ji do ústavu, protože vyšla ven bez šatů. S jejím rozumem by to nebylo v pořádku. Jestliže to tak bylo tehdy, pak to platí i dnes.

Celý svět se zbláznil. Všechno je zblázněné. Vloudilo se to tak pozvolna dovnitř, že lidé to nepoznávají.

Je podle toho děvkou? Ne vůči svému muži, kterému dala slib pro své tělo, nýbrž před Bohem, protože má zlého ducha smilstva, který ji vede k tomu se tak oblékat. Ona se nachází v časovém období Laodiceje a neví, že to dělá. Ta nevinná žena neví, že Bůh ji bude soudit jako smilnici. Zde to je.

Vysvětlete jí to! Člověk jí to nemůže říci. Není možnost jí to vysvětlit. Bible říká, že jsou nazí a nevědí to. Kdybyste ji osobně označili jako děvku, nechala by vás zatknout. Samozřejmě! Nehovořím o žádné konkrétní osobě, hovořím o hříchu.

Neříkám: „Tato církev; pan Tenaten, kazatel Takatak ...“, ne, jen to zde učitelsky předkládám. Nevztahuji se na jednotlivce. Nejsou to jednotlivci, ale systém, ve kterém se nalézají. Je to světský systém. Bratr George Wright, který tu sedí, je mu asi 75 nebo 78 let, mám zato. Co myslíš, co by se stalo, kdybys byl navštívil jednoho dne sestru Wright, a ona by tam stála v šortkách? Nechal bys ji zavřít. Ty by ses s ní přece nikdy neoženil! Každý mladý muž by to v té době udělal. Pokaždé by se stalo to stejné. Když to byl tenkrát hřích a převrácené, je to nyní právě tak. Ale lidé se zbláznili.

Dovolte mi mi, něco vám předpovědět, dříve, než se to stane. Celý svět tápe v nepřičetnosti a bude to stále horší a horší. Říkám vám: Bude to jedna banda duchovně nemocných. Tak je to skoro již nyní.

Můžete si představit, že někdo jede v noci bez světel po opačné straně silnice? Nějaký „Ricky“, mládenec, který právě dokončil vysokou školu, zabije lidi. Zdrží je to od toho?

Následoval jej druhý, který udělal to stejné. Můžete si představit mladého muže, který na sebe dbá, že se tam odebere a chová se takovým způsobem? Umíte si představit, že mladá, pěkná žena v rozkvětu mládí, která je hezká, s pěknou postavou a hezkým obličejem, by to dělala? A právě skutečnost, že je krásná, ukazuje, že jsme v konečném čase. Vidíte, ona má úplně a cele světské chování, přijala věci světa a nemá tu krásu svatosti, líbeznot duše. Viděl jsem ženy, které byly na oko úplně nenápadné, ale jestliže s ní člověk jen několik minut hovořil, zjistil, že je to skutečně pravá žena. Je to něco, co vás již nepustí. Vidíte, povrchní krása je od ďábla, je ze světa.

Pozorujme Kainovy děti; ony v tom nabývají. Když synové Boží viděli, že dcery lidské byly krásné, brali si je za ženy. A to jim Bůh nikdy neodpustil.

Vidíte, izraelské ženy měly mozolnaté ruce a vlasy v pramenech. Když synové Boží táhli přes Moábskou zemi, setkali se tam s pěstěnými ženami, které měli nádherné účesy, byly upravené, tváře nalíčené, nebo jak se tomu říká. Když synové Boží viděli tyto opravdu pěkně upravené ženy a když jeden falešný prorok řekl: „Všichni jsme si rovni“ ženili se s nimi. Bůh jim to nikdy neodpustil. Zahynuli na poušti. Všichni tam zemřeli. Jsou bez naděje, bez Boha a věčně ztraceni – navždy zatraceni, ačkoli viděli dobrotu Boží a pili ze skály, která nikdy nevyschla. Pili z udeřené skály. Hleděli na měděného hada, a staly se divy. Přijali křest na Mojžíše v moři. Viděli ruku Boží. Jedli andělskou potravu; všechny tyto věci, které se děly, společně prožili. Ale potom se ženili mezi sebou. Dopustili, že tam přišly ženy, se kterými se oženili. Oni necizoložili, nýbrž se s nimi ženili. Bůh jim to nikdy neodpustil.

Tehdy se to stalo podruhé. Nyní se to děje potřetí – nyní je to přece svůdnější, než to kdy bylo. Víím, že je to tvrdé a často jsem se tázal, jak to asi bude. Proč musím k lidem mluvit tak tvrdě. Jak to přijde? Přesto poznávám: kdyby to nepřicházelo od Boha, nebyl by zde již nikdo. Neseděla by zde žádná žena, aby to poslouchala. Ale oni přicházejí opět, neboť jsou lidé, kteří jsou zakotveni v pravdě. Vědí, že to souhlasí. Nehledě na to ostatní, vědí, že je to správné.

Pozorujte, co se stalo. Víím, že je to tvrdé. Je to, jako když vám lékař předepíše lék. Jestliže se zdráháte ho užívat, nemůžete dávat vinu lékaři, jestliže zemřete. Toto je lék. Co je s lidmi, kteří stále tvrdí, že nenávidím ženy? Pozorujte jednou, jak se ženy chovají, pak vám ukáží, kde se nachází církev. Morálka žen ve světě odpovídá Laodicejskému časovému období. Ony jsou dokonce v tom přirozeném nazí, mizerní, slepí a neví to.

Lidé, ženy světa, a církev se nalézají ve stejném stavu. Pozorujte, jak to přirozené ve všech dobách ukazovalo na to duchovní. Jednoho dne, při soudu, to poznáte. Víím, že to není populární, říkat tohle, a jestliže k tomu někdo není určený, pak by toho měl raději nechat, jinak je to jen napodobování a pak se určitě dostanete do potíží.

Pozorujte, někdy to skutečně vypadá tak, jako bych ženám otevíral ústa a naléval jim tam lék a zacpal jim ústa rukou; ale ony to přesto pokaždé vyplivnou. Co by se stalo, kdyby to tak dělal pacient před lékařem? Pak by zemřel, protože odmítal polknout lék. Ve dni soudu budou všechny tyto věci, jako stříhání vlasů a nošení šortek, odhaleny.

Já jen vzdělávám. Blíží se hodina, ve které uvidíte, že se něco stane. Něco se přihodí, a tím vším zde je jen položen základ pro krátkou, rychlou zvěst, která otfese celým světem.

Proč jsem tolik sekal do žen? Již to tu bylo a sice k jednomu účelu, aby jim to bilo okolo uší. Samotně ale, jestliže jim říkáme, co je správné a já jim položil ruku na ústa, přesto to vyplivly. Kdo může potom obviňovat toho lékaře?

Co budete říkat ve dni soudu, když hlasy, které se proti tomu hlasitě ozývaly, budou lidem přehrávány jako z magnetofonových pásků? Jak potom chtějí uniknout?

Ony to vyplivnou mezi vašimi prsty. A když ještě trochu nalejeme dovnitř, zatřepou hlavou a stáhnou se zpět. Nechtějí to. Ale přece člověk přichází opět, a zase nalévá. Kdo je vinen? Ne lékař; ne lék, nýbrž dotyčná osoba se svým postojem. Tak je to.

Bude to strašný den, až tato hříšná, cizoložnická generace bude stát před všemohoucím Bohem.

Vidím, že stárnu a má ramena klesají. To víím. Třicet let zde již sloužím na tomto pódiu a 33 let jsem na misijním poli. To je dlouhý život. To je 33 let služby. Lituji jen, že nemám 133 let. Čas, který mám zde jako smrtelník, je má poslední

příležitost ke kázání evangelia. Bůh mi pomoz stát na Svém Slově tak věrně, jak jen to jde – říkat jen to, co říkal On.

Proč byla ta metodistka taková? Jak bychom jí to mohli udělat srozumitelné. Vždyť ona se nachází v časovém období Laodiceje.

Nyní se obrátíme k letničním ženám. Ony nenosí šortky, nelíčí se, nestřihají si vlasy, ale hledí dolů na metodistky a říkají: „Vidíte, tyto ženy dělají to a to.“ Ta žena sice nenosí šortky, ale vlasy má ustřižené.

Oč výše se k pozdvihnete k Bohu, o to hříšněji celá věc vyhlíží. Můžete si představit, když Duch svatý člověka někdy v modlitbě vezme vzhůru, potom celá věc vypadá jako chaos. Jestliže se pak zase vrátí zpět, považují lidé člověka za ničemu a nic jiného než starého mrzouta. Člověk je blázen, když zde stojí jako starý bruchoun a stále znovu lidi napomíná. Ale když je pak jednou vyzdvížen do těchto sfér, a člověk přijde do přítomnosti Boží – ne skrze pohnutí mysli, ale že skutečně Duch svatý člověka pozdvihne, pak nade vším stojí „Ichabod“ (1. Sam. 4, 21): Sláva Páně ode všech denominací odstoupila. Ani jedna z nich nestojí správně.

Dovolte mi ukázat vám kruh. Přál bych si zde mít na zdi tabuli. Chtěl bych, abyste se dívali sem. Udělám kruh, a potom druhý kruh uprostřed tohoto. To jsou dva. Potom udělám ještě třetí kruh doprostřed druhého; to jsou tři kruhy. Představuje to vás. To je Bůh. Bůh je v trojici jeden. Bez trojice by nebyl Bohem. ON se jinak nemůže oznamovat.

Ani vy byste nemohli být oznámeni, kdybyste nebyli trojicí, jak jste. Jste složeni z **těla, ducha a duše**. Bez jednoho z těchto nejste dokonalí. Kdybyste neměli duši, nebyli byste nic. Kdybyste neměli ducha, nebyli byste. Kdybyste neměli tělo, byli byste duchem, ale žádné tělo. Bůh je dokonalý v trojici; ne tři bytosti, nýbrž jedna bytost v trojici. Otec, Syn a Duch svatý je tedy jeden pravý zjevený Bůh.

Počkejte chvíli. Myslím, že jsem to zrovna před několika minutami četl. Poslouchejte: „*A andělu církve Laodicejské piš: Tak mluví Amen, svědek ten věrný a pravý, počátek stvoření Božího.*“ Bůh je přece Stvořitel, jak On kdy mohl být stvořen? Zde ale stojí o počátku stvoření Božího. Když Bůh, Duch, byl stvořen v postavě člověka, tedy to byl Bůh, který byl stvořen. Bůh, Stvořitel sám, se stal Stvořením. Bůh, který udělal jíl, vápník, potaš, kosmické světlo atd., dal tyto věci dohromady a stvořil sám Sebe, jako počátek stvoření Božího, to Amen – konečně platící. Amen znamená: Tak to je. Bůh v konečné platnosti, když Bůh Svě Stvoření dokonal.

Jak to bylo? Žádný člověk Boha neviděl, ale jednorozený Syn Otce přinesl o Něm zvěst. Chápete to?

Nuže, okamžik. Nespěcháme. Otevřme si na chvíli dopis Kolossenským. Přišlo mi na mysl jedno místo Písma. Otevřme Kol. 1. Musím to přečíst, i když

jsem neměl v úmyslu to číst. Když jsem byl ještě mladým kazatelem, mohl jsem si tyto věci dobře zapamatovat, ale nyní, když stárnu, již ne. Začneme veršem 9.

Pavel říká Kolossenským, kdo byl Kristus:

Protož i my, od toho dne, jak jsme to slyšeli, nepřestáváme se modliti za vás a žádati, abyste byli naplněni známostí vůle Jeho ve vsí moudrosti a rozumnosti duchovní,

abyste chodili hodně Pánu ve vsí líbeznosti Jeho, v každém skutku dobrém, ovoce vydávající a rostouce v známosti Boží.

Všelikou mocí zmocnění jsouce, podle síly slávy Jeho, ke vsí trpělivosti a dobrotivosti s radostí,

díky činíce Otcí, kterýž hodné nás učinil účastnosti losu svatých v světle, kterýž vytrhl nás z moci temnosti a přenesl do království milého Syna Svého.

Nyní to přichází. Dejte pozor!

V němž máme vykoupení skrze krev Jeho, totiž odpuštění hříchů, kterýž jest obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření.

Amen. To bylo Kol. 1, 9-15.

Co On je? „Ten prvorozený všeho stvoření.“ Ať anděl, nebo kdokoli to je – On je prvorozený všeho stvoření.

... nebo skrze Něho stvořeny jsou všechny věci, kteréž jsou na nebi i na zemi, viditelné i neviditelné, buďto trůnové, neb panstva, buďto knížatstva neb mocnosti; všecko skrze Něho a pro Něho stvořeno jest.

Cokoli to i je, žádná jiná bytost.

A On je přede vším a všecko Jím stojí.

Ať Otec, Syn a Duch svatý, cokoli to má být – *On jest přede vším.*

Přede vším, co je na nebi a na zemi, ať viditelné nebo neviditelné je – Syn Boží byl před všemi věcmi. Je to tak? Docela jedno, ať trůn, vlády, nebo cokoli také; v té velké, nadpřirozené oblasti tam na druhé straně, na věčnosti; kdekoli nebo cokoli to bylo, ať andělé, boží bytosti, cokoli: *On jest přede vším.* Amen. Nemůžete Jej vidět? *ON jest přede vším a všecko skrze Něho učiněno jest.*

Verš 17: *A On jest přede vším a a všecko Jím stojí.*

Nic to nemůže užívat kromě Něho. Bůh Otec – Duch svatý. Ať andělé, kněží, mocnosti nebo cokoli to je – je to Jemu podřízeno. Všecky věci stojí v Něm.

A On je Hlavou těla církve, kterýž jest počátek a prvorozený z mrtvých, aby tak On ve všem prvotnost držel. ON je od začátku a přišel, aby spasil, a z mrtvých vstal.

Víte, co rozumíme pod pojmem *přednost (prvotnost- kral. př.)*? To znamená: nade vším. ON stojí nade vším, co existuje. ON stojí nad všemi věcmi. Kdo je toto Stvoření? Kdo může stát nade všemi věcmi? ON stvořil pokoj.

Chvilí budeme něco pozorovat:

Poněvadž se zalíbilo Otci, aby v Něm všechna plnost přebývala.

Plnost všech věcí, plnost Božství, plnost andělů, plnost času, plnost věčnosti, – všechno má trvání v Něm. To je On.

A skrze Něho aby smířil s sebou všechno, v pokoj uvodě skrze krev kříže Jeho, skrze Něj, pravím, buď to ty věci, kteréž jsou na zemi, buď ty, kteréž jsou na nebi.

To je tato veliká Bytost, o které hovoříme jako o počátku Božího Stvoření. Jeho celé předsevzetí bylo zaměřeno na církev. Jak se dostaneme do církve? Skrze jednoho Ducha všichni v jedno Tělo vekřtěni budeme. Církev, Tělo Kristovo, nemůže selhat. Toto se děje. Pozorujte toto obrazné podobenství.

To vnější u člověka je maso – tělo. Na to se díváme; to vidíme. Tělo má pět „přístupů“. Každý, kdo navštěvoval jen základní školu jako já, ví, že tělo je ovládáno 5 smysly: vid, sluch, hmat, čich, a chuť. Bez nich by naše tělo nemohlo nic vnímat. Ony jsou jediným spojením k tělu: vidění, slyšení, hmat, čich, chuť. To je to zlé: ta vnější část.

V tom se nachází duch, jež jste obdrželi při narození, byl vám vdechnut – duch života. Tento duch je světské povahy, protože nebyl dán od Boha, ale Bůh jen dopouští, že jej obdržíte. Pochopili jste to nyní?

Neboť každé dítě, které přijde na svět, je narozeno v hříchu, v nespravedlnosti utvořeno, jako lhář přišlo na tento svět. Souhlasí to? Tak je tedy člověk ve svém nitru od samého počátku hříšník. Také sem je pět „přístupů“. Nevím, jestli to nyní bez dalšího mohu vyjmenovat. Vím, že první je myšlení, potom přijde svědomí, láska, způsobilost k rozhodování, a rozumnost. To je tedy pět „vstupů“ k duchu. Nemůžete myslet vašim tělem: musíte myslet duchem. V těle nemáte žádné svědomí. Tělo nemá žádné duchovní schopnosti. Proto musíte myslet duchem. Máte rozum. Tělem přemýšlet nemůžete, a rozumnost nic nechutná, neslyší, necítí, nevidí. Uvažovat můžete jen rozumem.

Jestliže spíte, nejste v bezvědomí, leží vaše tělo jako mrtvé, ale váš duch je přesto v činnosti skrze pět smyslů, které kontrolují vaše nitro. Nyní se dostáváme k tomu nejnvtitnějšímu člověka, k duši. Ta je ovládána jen jedním smyslem; a to je svobodné rozhodnutí vůle, přijmout nebo odmítnout.

Nezapomeňte to, potom poznáváte, co je pravý důkaz Ducha svatého. Lidé mohou v tomto duchu žít, tancovat; také jásat v duchu. Jdou v duchu do církve. Mohou mít v tomto duchu absolutně pravého Ducha Božího, jímž je jejich duch pomazán, a přesto být ztraceni a ďáblem posedlí, jak to jen jde; v tomto duchu.

Dejte pozor. To je důvod, proč nelze ženám říci, že není správné nosit šortky. Člověk jim nemůže říci, že je to převrácené, když si ostříhají vlasy. „Co s tím mají

vlasly společného?“ U Samsona to bylo důležité. „Kdokoli by k tomu slovo přidal nebo odňal ...“ Musíte někde mít něco definitivního.

Jestliže bych byl například baptistou, a přišli byste ke mně a řekli byste mi, že musím být pokřtěn na jméno Ježíše Krista, protože tak to stojí v Bibli, potom bych vám odpověděl: „Zeptám se svého kazatele.“

Šel bych ke kazateli, který by řekl: „Ó, to bylo dříve. My, baptisté věříme tak, že máme být pokřtěni ponořením a na tři tituly Otec, Syn a Duch svatý. Tak to prováděly všechny církve. Od založení Johnem Smithem se to tak dělá.“

Nu, to by bylo pro vás to definitivní. Co ale uděláte s tím, co říká Slovo Boží?

Co je, jestliže jste metodistou – u nich se pokropují – a řekne se jim, že musí být křtěni ponořením? Vidíte? Potom jdete k metodistickému pastorovi, ten napíše knězi a vyloží mu, oč jde. „My, metodistická církev, jsme ale byli založeni před více než dvěma sty lety v Anglii Johnem Wesleyem a Whitfieldem a ostatními. Asbury, následovník Johna Wesleye, doložil v jednom dokumentu, že máme být pokropováni, neboť je to jen vnější forma. Myslíme, že pokropení je právě tak dobré, jako něco jiného.“

Jestliže jste správný metodista a vaše definitivum je metodistická církev, pak to nikdy nepřestoupíte. Jestliže jste katolík a já vám řeknu, že v Bibli není nic psáno o tom, že v pátek nesmíme jíst maso a podobné, že hostie není tělo Páně, nýbrž duch, potom vyhledáte svého kněze, ten vám řekne: „Stojí to zde, v našich dokumentech.“ Jestliže je kostel pro vás to definitivní, pak nedáte nic na to, co říká někdo jiný, neboť kostel je pro vás konečnou instancí. Ó Bože, pomoz, aby toto proniklo.

Z mého hlediska je to všechno převrácené. Boží Slovo je to definitivní. Co řekne Slovo, to je správné.

Jediná možnost, abychom byli uchopeni v tom nejhlubším nitru a ne jen ve vnější oblasti, je, že jste předurčení, neboť pak jste byli v Bohu. Jste částí Boha.

Já jsem byl v mém otci. Byl jsem v mém dědečkovi a v dědečkovi mého dědečka. Byl jsem tam jako semeno. Tak jsem byl také v Kristu. Také vy jste byli v Kristu před ustanovením světa. ON přišel, aby spasil ty Svě – ty, kteří byli v NĚm. Haleluja! Jeho děti, kteří byli v NĚm.

ON nepřišel zachránit d'áblovy děti. Ty to nikdy nepoznají. V rozumovém vzdělání jsou tak chytří, že se s nimi nemůžete měřit. Ve výmluvnosti je nemůžete předstihnout. Ale skrze víru to poznáváte.

Věda víru nepotřebuje. Věda dokáže, o čem mluví. Oni nemusí mít víru.

Katolický kněz vám řekne: „Podívejte se přece, jak dlouho katolická církev odolávala těm vlnám, jak dlouho odporovala pronásledování od pohanství.“ Metodistická církev řekne: „Vidíte, jak dlouho my už trváme.“

Hovořil jsem o pokryteckém časovém období. Když jsem včera šel po ulici, viděl jsem to u jednoho kostela. Tam stálo: „Kristova církev, založená v roce 33.“ Přitom ta denominace neexistuje ještě ani sto let!

Ó, oni mluví o učení apoštolů. Sotva něco z toho mají. Oni jsou saducei tohoto času. Tito duchové jsou na nich, a vy jim to nemůžete říci. Vůbec s nimi nemůžete mluvit; nemůžete jim to objasnit, neboť my jdeme ven z každého založení. Nespoléhej se na vlastní moudrost. Víra vůbec nic nevysvětluje. Víra tomu věří.

Říkají: „Jen podívej. Ty myslíš, že my to všechno od té doby musíme dělat? Nesmysl!“ Bible to ale říká. Nemohu vysvětlit, jak se to děje, ale děje se to! Bůh to tak řekl. Proto nemusíte nic vysvětlovat. Já vám k tomu také nemohu nic říci.

Víra to nevysvětluje. Věděli jste to? Víra tomu jednoduše věří.

Nikodém přišel k Ježíšovi z ekumenického koncilu toho času. Přišel v noci a řekl: „Mistře, my víme, že jsi Učitel příšlý od Boha; neboť nikdo nemůže činit taková znamení jako Ty, jestliže s ním není Bůh.“

ON odpověděl: „Vpravdě, vpravdě říkám ti: Jestliže se někdo nenarodí znovu, nemůže království Boží vidět.“

On opětoval: „Já starý muž mám jít zase do těla matky a narodit se?“

Ježíš řekl: „Jestliže jsem k vám mluvil o pozemských věcech a vy nevěříte, jak budete věřit, když budu hovořit o nebeských věcech?“

Jednoho dne On řekl: „Když nebudete jíst maso Syna člověka a pít Jeho krev, pak nemáte života ve vás.“ ON to nevysvětloval.

Apoštolové a všichni, kteří byli v onom čase předurčení k životu věčnému, to poznali. ON řekl: „Všichni, které Mi Otec dal, přijdou ke Mně.“ Jediné, co On musel dělat, dát zaznít Svému hlasu. Oni to poznali. „Neboť Mé ovce slyší Můj hlas.“ Můj hlas je vyslovené Slovo. Oni tomu věří v každém případě. Oni nemusí mít žádné vědecké důkazy, také nepotřebují saducee, farizee nebo jiné, aby se jich ptali. „JÁ to vyslovím; oni tomu věří. Neboť Mé ovce slyší Můj hlas.“ Toto je hlas Boží v napsané formě, neboť je to celkové zjevení Ježíše Krista; Starý a Nový zákon sestavený dohromady. Amen. Tady to máte.

Říkáte: „Vždyť to jsou ale dobří lidé.“ Proč tak jsou? Protože jejich kotva je kostelní církev.

Vzpomínáte si na neděli před několika týdny. Kolik vás zde bylo a slyšelo kázání o „Pomazaných posledního času“? Myslím, že všichni. Vidíte, jsou pomazaní. Jejich duch v té druhé oblasti je pomazaný.

Ta první žena říká: „Nestarám se to, co říká kostelní církev nebo někdo jiný.“ Považuje sebe samu za chytrou. Má vysokoškolské vzdělání. Může to před svým mužem zapírat a ještě se má za tak mazanou, že to dělá.

Druhá žena je nahá, slepá a neví to. Ó, to je smutné. Ale to je ten obraz, jak ho Bible zaznamenala.

Ona chodí do církve. Možná, že by bylo lepší, kdyby tato žena o ničem nevěděla. Vede čistý život, proti tomu nelze nic namítat. Bůh bude tím soudcem. Já to nevím, nejsem soudce. Jsem odpovědný jen za to, co On mi ukazuje.

To řekli také apoštolové: „Mluvíme o tom, co víme, co jsme slyšeli a viděli.“ Jen za to jsem odpovědný. Jen za to jste i vy odpovědní.

Pozorujme ještě jednou stejnou ženu. Jak daleko došla? Jednoduše byla ta tam. Ona si bez pochyb naladila i radio a poslouchala. Hlas Boží často hovořil.

Chodí do církve. Všechny tyto církve se dají srovnat s určitým druhem klubů, kde se lidé shromažďují jako členové. Chodí tam, neboť se jí to líbí. Když jí řeknete, co by měla dělat, pak na to slyšet nebude.

Nuže, drahý bratře, drahá sestro, ještě jednu nebo dvě poznámky, než skončíme. Patnáct minut již pominulo.

Chtěl bych se něco zeptat. Proč to ta žena nemůže vidět? Proč ne? Ona se neprovinila cizoložstvím vůči svému manželovi. Ona nemá co vyznávat. Je tak čistá, jako ve dni svého narození. Nikdy se jí nedotkl jiný muž. Porovnávám nyní ženu a církve. Ona je čistá, tak, jak se narodila. Přesně tak je to s církví.

Když přišla na svět, narodila se v hříchu, utvořena v nespravedlnosti. Vidíte, co mám na mysli? Řekněte jí, že je to převrácené, když si nechává ostříhat vlasy. Není správné, že nosí šortky. To říká Bible. Potom ona odpoví: „Nesmysl!“ Proč? Protože její definitivum, to konečně platicí, se nenachází v třetí oblasti člověka, v duši, která je předurčena a pochází z Boha, ale pro ni je to definitivní organizace venku. Někde někdo tu věc mimo tento úsek zorganizoval. Jestliže ale je v duši Slovo Boží, pak zazní: „Amen, vidím to.“ Je to s tím v souladu.

Hleďte sem. Proto se jedná o to, aby byl člověk z Ducha Božího narozen. Zde je to venkovní, maso. Hovořím ke smíšenému množství posluchačů, ale mluvím jako váš kazatel, váš bratr. Tady je maso; to je slabé. Nemůže to být jinak. Nějaká dáma jde po ulici a jde tam mladý muž 17, 20, 25 nebo 30 let. Tato mladá žena jde tak, aby každou formu svého těla zdůraznila. Má střevice na vysokých podpatcích, šaty vpředu i vzadu s hlubokým výstřihem, končící vysoko nad koleny nebo má šortky. Víte, že Bible říká, že tak budou jednat a budou nestoudné.

Čtli jste tento měsíc v „Reader's Digest“ článek o mužích a ženách? 20-25 leté dívky již jsou v přechodu. Po vědeckém poznání je čas přechodu již uprostřed života, mezi 20 – 25 lety. Když jsem byl mladý, bylo to mezi 30 nebo 35 lety. V dobách mé matky přišly ženy do přechodu mezi 40 – 45 lety. Odkud to přichází? Skrze pokrok, výživu, křížení, tím je lidské tělo zkaženo, až budeme jen zamořenou hmotou. Jestliže je tělo nakažené, nejsou nakaženy také mozkové buňky?

Pozorujte, jak ten duch to sleduje. Říkám ve jménu Páně, že přijde čas, ve kterém budou lidé úplně blázniví. Tak to říká Bible. Budou volat a křičet a vidět velké a ohavné věci ve svých představách. To vypůsobí radiové a televizní programy. Po zemi polezou obrovští mravenci, nad zemí budou létat nadrozměrně velcí ptáci s velikými křídly, lidé je uvidí. Pak budou křičet a volat o milosrdenství, ale to budou ty rány. Počkejte, až budu kázat o přicházejících ranách.

Pozorujte, co dělal Mojžíš. Byly to hmatatelné věci; nebyly jen v myšlenkách. Bůh řekl Mojžíšovi, Svému prorokovi: „Jdi tam, vezmi hrst prachu, hoď jej do vzduchu a řekni: ‚TAK MLUVÍ PÁN: ať přijdou na zemi mouchy.‘“ Předtím tam nebyly. Nejprve viděli něco letět kolem keře. Pak se dívali na druhou stranu: tam jich bylo více. Po chvíli jich bylo tolik, že se skrz ně brodili. Odkud přišly? Bůh je Stvořitel. ON může dělat, co chce. ON je suverénní. Může stvořit ptáka, jehož křídla budou mít rozpětí od jedné až ke druhé straně země.

ON řekl: „Ať přijdou mouchy“ a již přikrývaly zemi. Předtím na zemi žádné nebyly. Víte, nejprve začala létat jedna moucha. Potom jich bylo 8, 10 nebo 12 a najednou již nemohli projít. Bůh je Stvořitel. ON dodrží Své Slovo.

Podle rozkazu Božího natáhl svou hůl a řekl: „Ať se objeví žáby a přikryjí zemi.“ A přišlo tolik žab, že je shrnovali na hromady, které byly možná 12-15 m vysoké. Všechno smrdělo. Faraó je měl ve skříních. Když odestýlali postele, našli tam 500 žab. Byli pod postelemi a koberci. Všude byly žáby, žáby, žáby! Odkud přišly? Bůh, Stvořitel je suverénní. Co řekne, to dělá.

ON řekl, že na zemi budou strašná zjevení, kobylky s ženskými vlasy – dlouhými vlasy, aby pronásledovaly ženy, které si vlasy stříhaly. Budou mít lví zuby a v ocasech žihadla jako škorpióni. Budou lidi trápit celé měsíce.

Počkejte jen, až budeme mluvit o ranách, pečetích a sedmi hromech. Pozorujte, co se děje. Ó bratře, pojď do Gesen, dokud je ještě čas Gesen dosáhnout. Vůbec nehleďte na to vnější.

Vidíte, tam se nese dáma ulicí. Zde je mladý muž; on na to hledí. On je člen církve, letniční nebo co jiného může být; a pak se ukáže, že zde uvnitř nemá žádnou kotvu.

Ona říká: „Haló.“ On má vlnité vlasy, vypadá dobře; je mladý, ramena má ještě rovná. Možná se pokouší žít správně. Ona jde k němu. Možná, že je dokonce kazatel. Co je to? To vnější; masitá, tělesná žádost. Duch v druhém úseku, který je pomazaný říká: „Nedělej to, nedělej to.“ Ale jaké to má následky? Ono ho to obklíčí – a již je polapen. Jako první se s ní sejde. Dopustí se cizoložstva, ať se jí dotkl nebo ne. Ale skutečně znovuzrozený syn Boží ... – Amen!

To nemůžete sami ze sebe. To je nemožné, že by správný muž stál v blízkosti ženy a nic se v něm nedělo. Jinak tomu ale je, jestliže je něco v jeho nitru, totiž to znovuzrozené. Onen muž mohl jásat mluvit v jazycích, poskakovat, tancovat,

dokonce být pomazán Duchem, činit divy a znamení, které Bůh oznámil, skrze Jeho Ducha.

Ježíš řekl: „Mnozí onoho dne přijdou ke Mně a řeknou: ‚Pane, zdali jsme v Tvém jménu neprorokovali? Zdali jsme v Tvém jménu nevymlítali d'ábly? Zdali jsme ...?‘“ ONodpověděl: „Odstupte ode Mne, činitelé nepravosti.“ Co je zlý skutek? Něco, o čem víte, že to máte dělat a neděláte to. „Odstupte ode Mne, činitelé nepravosti. JÁ jsem vás nepoznal.“

Ale jestliže má muž v tom vnitřním tuto kotvu – semeno Boží, které bylo předurčeno před ustanovením světa, potom nedám nic na to, co se má dít: ona ho drží pevně, ona tam navždy zůstane.

Proto má ta žena šortky. Ona je právě tak smilnicí, jako ta druhá žena v našem příběhu. Ona si toho není vědoma, že je to duch. Jak může vědět, co je to definitivní pro ni? Co je to definitivum? Je to to poslední slovo. To konečně platící je *Amen*. Je to konec bojování – je to vaše definitivum.

Jestliže patříte k letniční církvi, tam se to nazývá fanatismem, máte-li dlouhé vlasy. Říkají: „Nosíš na temeni rezervní pneumatiku“ a tomu podobné. Ten, kdo to řekl, je d'áblem posedlý, neboť Boží Slovo říká: „Pro ženu je ostudné si stříhat vlasy. Ona zneuct'uje svoji hlavu. Ona tím zneuct'uje i svého muže a její muž reprezentuje církev a církev Krista. Ona nečestná náboženská děvka, je nahá a neví to! Nahá! Neříká Bible, že ženě jsou vlasy dány jako závoj?(V něm. př. Bible.)

Jednoho dne to bude před soudem prokázáno. Pokoušel jsem se vám nalít lék do úst a ruku na ně položil, ale vy jste jej okamžitě zase mezi prsty vyplivly. Bůh je bude jednoho dne soudit. To je TAK MLUVÍ PÁN. To nebyl bláznivý nápad šíleného starce, který by se do něčeho stupňoval. Ne, je to to Slovo Páně.

Skutečně pravý křesťan bude souhlasit s vnitřním člověkem – Duchem, který od počátku byl, který je Slovo. Do Jeho plnosti jste byli všichni s sebou zahrnuti; byli jste v Něm na Golgatě.

ON věděl předem, že zde budete. ON to, co se stane, již oznámil. Vy jste byli v Něm. Vy jste s Ním zemřeli. Zemřeli jste vaší pýše, vaším světským žádostem. Každý, kdo s Ním zemřel na Golgatě, povstal s Ním, když On třetího dne povstal, a protože jste Jej přijali, jste s Ním nyní přesazeni do nebeských míst. Haleluja!

To je to. Jedná se o vnitřního člověka. Toto vnitřní bude se Slovem souhlasit. To se bude přese všechno pevně držet Slova. Na tom nemůžete nic změnit. To jsem se dozvěděl již před mnohými lety.

Tehdy umíralo mé malé dítě. Moje žena již byla vystavena v rakvi v márnici. Volali mne, neboť Sharon umírala. To bylo nejtěžší pokušení, se kterým jsem se v životě potkal. Bylo mi asi 25 let. Šel jsem tam; Billy Paul byl také smrtelně nemocný.

Přišel Dr. Sam a řekl: „Billy, nevěřím, že Billyho zachráníme. Je to s ním velice zlé. Billy je mi to velice líto.“ Objal mne.

Řekl jsem: „Doci, já již nemůžu. Je to asi dvě hodiny, co jsem byl zavolán k Sharon.“ Šlo to s ní ke konci. Svíjela se v křečích, které nepřestávaly. Píchali jí do páteře, a dělali punkce. Výsledek byl: tuberkulóza a zápal mozkových blan.

Spěchal jsem do nemocnice, zaparkoval jsem svou starou dodávku, vyskočil a zamířil k jejímu pokoji. Tehdy přišel Sam s kloboukem v ruce. Plakal, objal mne a řekl: „Pojď se mnou, Billy, zpátky.“

Zeptal jsem se: „Co se děje?“

Odpověděl: „Nemůžeš ji vidět. Umírá.“

Odvětil jsem: „Ne, Same, ne moje dítě!“

Řekl: „Je to tak“, a mínil: „Nepros o její život, Billy. Kdyby zůstala při životě, nesla by provždy následky. Trpěla by po celý život.“

On řekl: „Má zápal mozkových blan. Nechoď k ní. Zabije tě to, jestliže to uděláš.“

Řekl jsem: „Same, musím ji vidět.“

Odvětil: „Nemůžeš Billy, zakazuji ti to. Víš, jak velice si tě vážím. Jsi můj přítel. Vážím si tě a věřím ti, Billy, ale nechoď k tomu miminu. Když to uděláš, můžeš zápal mozkových blan přenést. Ona během několika minut skoná a pohřbíme ji. Billy je mi to tak líto.“ Zavolal sestřičku, dal mi nějaký prostředek a řekl: „Nevím, jak tohle může někdo vydržet.“

Chvilí jsem tam čekal. On přinesl ten lék a já jsem se posadil do haly. Řekl: „Zůstaň tu.“ Sestra mínila: „Chtěla bych, abys to vypil, bratře Branhame.“

Odvětil jsem: „Děkuji. Postav to tady.“

Když odešla, vytil jsem to do umyvadla a skleničku jsem postavil zase na místo. Řekl jsem: „Ó Bože, co jsem udělal? Ty jsi dobrý Bůh. Proč jsi dopustil, že umírá, její malé ručičky mě držely a já za ni úpěnlivě prosil? Proč jsi ji nechal zemřít? Tam umírá Billy a zde je ona. Co jsem udělal? Řekni mi! Nechej mne zemřít s nimi.“ Otevřel jsem dveře, a viděl, že tam sestřička nebyla, a nepozorovaně jsem šel do toho sklepení. To bylo ještě před vystavěním nemocnice. Na oknech ještě visely záclony, a na jejích malých očkách seděly mouchy. Položili jí přes obličej moskytiéru, ochrannou síťku. Mouchy jsem odehnal. Tady ležela. Trpěla tolik, že její malé oči šilhaly.

Potom se postavil satan vedle mne. Řekl: „Netvrdil jsi, že On je dobrý Bůh?“

Odpověděl jsem: „Ano, říkal jsem to.“

„Tvrdil jsi, že On je uzdravovatel? Proč ti tedy potom tvůj otec tamhle zemřel v náručí, který byl hříšником a za jehož život jsi prosil? Proč zemřel tvůj bratr

v náruči tvého druhého bratra? A ty jsi stál na pódiu a kázal. Proč On ti neodpověděl? Řekl jsi, že tě miluje a zachránil tě.“

Nemohl mi namluvit, že Bůh neexistuje, neboť jsem Jej již viděl. Ale řekl mi, že se o mne nestará.

Řekl: „Tam leží tvá žena. Tvé děti tam také brzy budou. Tvůj otec je pohřben; tvůj bratr je pohřben: tvá žena bude pochována zítra, a zde umírá tvé dítě. ON je přece dobrý Bůh. ON je Uzdravovatel! Ty jsi ze sebe dělal blázna. Co ti to bylo platné?“

Působilo to na mne v tom prvním úseku člověka. On řekl: „Podívej se, víš, jak to bylo ještě před několika lety. Před dvěma, třemi lety, nežli jsi přijal toto, tehdy jsi byl u lidí uznávaný. Vedl jsi dobrý a čistý život. Každé děvče ve městě, s kterým jsi si chtěl vyjít by bylo s tebou rádo šlo, neboť věděly, že všechno bylo v čistotě a slušnosti.“

Před všechny mohu předstoupit. Nikdy jsem nikoho nezranil. Nikdy neřekl nic. Samotně když se chovaly špatně, zavedl jsem je domů.

„Lidé tě měli rádi. Ale co jsi nyní? Náboženský fanatik!“

To souhlasí. Byl jsem jím. Vidíte, tyto věci přicházejí společně. Z venku přicházejí myšlenky a duch tyto věci dává dohromady.

„To souhlasí satane.“

„Říkal jsi, že On je Uzdravovatel.“

„Ano, samozřejmě.“

„A prosíš a pláčeš, lidé ti řekli, že to nesouhlasí, a že jsi odbloudil. Tvoje vlastní rodina tě proto zavrhla. Tvoje baptistická církev tě ze stejného důvodu vyhodila.“

„Ano.“

„Otec jsi pochoval; bratra jsi pochoval; tvá žena leží tamhle, a má být pohřbena. A tady leží tvé mimino, a asi za patnáct minut bude také mrtvá. A On že je Uzdravovatel?Jedno, jediné slovo od Něho by život dítěte – tvé vlastní tělo a krev – zachránilo. Řekl jsi: ‚ON je Uzdravovatel.‘ Lidé se pokoušeli ti to vymluvit. Jejich kazatelé ti řekli, že jsi pomatený, že jsi úplně poblázněný. Jsi náboženský fanatik a říkáš, že tě miluje?Mohl by tě milovat?

Jak jsi prosil za svého tatínka! Večer co večer jsi se postil; ve dne jsi se musel modlit, abys mohl vykonávat práci na telefonních stožárech. A On jej nechal zemřít jako hříšníka ve tvé náruči! Jak je to s tvou ženou?Byla to tak milá žena; jak jsi ji miloval.“ Kolik vás si ještě vzpomíná na Hope, matku Billyho?

„Jak milé děvče ona byla! Jak jsi byl šťastný ve vašem malém domově, s nábytkem, který stál sedm až osm dolarů! Jaký nábytek jste měli!A přece jsi ji miloval; milovali jste vzájemně. Chodil jsi k jiným a modlil jsi se, a skrze pohnutí mysli se zvedli, odešli a řekli, že jsou uzdraveni. Ale nyní je tvá vlastní žena dva

dny mrtvá. Je tam v pohřebním ústavu Scott & Combs. ONje Uzdravovatel?Pcháá! Tvůj malý Billy Paul je blízko smrti; je mu osmnáct měsíců. Tvá malá osmiměsíční holčička umírá na zápal mozkových blan. Právě jsi se modlil a Bůh zatáhl záclonu a řekl: ‚Přestaň! Nenalezneš vyslyšení. Nechci tě poslouchat.‘ Obrátil se k tobě zády. ONje ale dobrý Bůh, že? ONtě přece miluje! Každé děvče, se kterým jsi kdy šel, každý mladík, se kterým jsi byl pohromadě, tvoji nejlepší přátelé od tebe odešli, protože jsi náboženský fanatik.“

Všechno, co mi říkal, souhlasilo. Všecko, co říkal, sedělo. Vidíte to zde?Skoro jsem chtěl vyslovit: „Když On tak jedná, pak bych Mu již nechtěl sloužit.“ Právě když jsem to chtěl udělat, přišlo něco odněkud. Bylo to v mém nejhlubším nitru a řekl: „Kdo jsi vůbec?Pán dal, Pán vzal.“ Vidíte, to je ten vnitřní člověk; on se vůbec nehádá.

Hleděl jsem zpět a myslel: „Jak jsem se vůbec dostal na svět. Pocházím od pijanů. Jak jsem přišel sem?Kdo mi dal život?Kdo mi dal ženu? Kdo mi dal dítě? Odkud přišla moje žena?Odkud můj život?“

A já jsem řekl: „I kdyby mne ubil k smrti, důvěřoval bych Mu.“ Řekl jsem: „Satane, odstup ode mne!“

Potom jsem položil ruku na dítě, a řekl: „Sharon, můj miláčku, za pár minut přijdou andělé Boží a odprovidí tě, a já tě položím do náruče tvé matky. Jednoho dne tě ale tvůj tatínek zase uvidí. Nevím, jak to bude, miláčku; nemohu ti říci, jak, jestliže On se mi obrátí zády a nevyslyší mne kvůli tobě. ON nechal zemřít moji ženu, držel jsem ji pevně za ruku a prosil za ni. A můj tatínek vztáhl své ruce a umřel v mé náruči. Díval se na mne a pokusil se nadechnout. Prosil jsem za něho tak vroucně, jak jen jsem mohl.“ Jak bych mohl ještě někdy vyjít na veřejnost? Kázal jsem božské uzdravení. Jak bych mohl zvěstovat, že je dobrý Bůh, jestliže mého vlastního otce nechal zemřít jako hříšníka. Jak bych to mohl kázat? Nevěděl jsem to, věděl jsem jen, že On má pravdu.

Slovo Páně nikdy nevypráví. ON bude triumfovat, úplně jedno, co to bude. Potom jsem poznal, že přes všechny tyto věci bylo něco hluboko uvnitř; ve všem pohnutí mysli bylo ještě něco jiného; byl to ten vnitřní člověk, který odolal v této hodině. Nic jiného by toho nebylo schopno. Každý argument, všecko, co přednášel, všechno dokazovalo, že je to převrácené a já jsem v nepravu, ale Slovo Boží, které bylo předurčeno před ustanovením světa, v tom nejhlubším nitru obstálo.

Cítil jsem slabý větřík povívat skrze stavení. Duch šel vzhůru, aby se potkal s Bohem.

Bratře, sestro, dovolte mi říci: to je to jediné, co platí. Nenechávejte si růst vlasy, protože to říkám já. Nezkoušejte tyto věci dělat jen z formálních důvodů. Nezkoušejte to jen tak tomu jednoduše následovat, ale čekejte před Pánem, až se stane něco v nejhlubší nitru.

Mnohé z vás mají zato, že mají-li dlouhé vlasy, tím je již řečeno, že přijdou do nebe. To to neznamená. Mnohé z vás se domnívají, že jsou-li dobrými, morálními ženami, přijdou do nebe. Tak to ale není. Mnohé míní, protože patří k tomuto sboru nebo této skupině, a mluví tam veliký doktor teologie – to neznamená vůbec nic. Mnozí míní, modlí-li se v jazycích, mají Ducha svatého. To to ale neznamená, ačkoli Duch svatý mluví v jazycích. Záleží na tom, aby ten skutečný, pravý Duch v hlubokém nitru souhlasil s každým Slovem.

Jestliže Duch svatý mluví skrze vás v jazycích, potom ale hledí na zbytek Slova a není s ním v souladu, potom jde o převráceného ducha. To musí přicházet z nejhlubšího nitra, což je od začátku to Slovo. Na počátku stvoření Božího, když Bůh začal tvořit, vás přenesl do bytí. Vidíte, již tehdy jste začali, a sice jako semeno, a nyní jste přišli sem. Všichni jste již byli v Kristu. Když Kristus zemřel, spasil vás skrze Svou smrt. Jste **částí tohoto Slova**. Zde se jedná o celou Bibli; ne: „Dělej toto, dělej tamto! Jednou to, a pak zas tohle! Sem trochu a tam trochu.“ Ani puntík nepomine! **Jak můžete pro všechno na světě, jste-li částí Slova, nesouhlasit s jednou částí nebo se zbytkem Slova?**

Bůh vám žehnej. Ten čas jsem přetáhl. Neměl jsem v úmyslu zdržet vás tak dlouho. Je mi líto, že jsem vás zdržel tak dlouho. Nelituji toho, co jsem řekl. Vždyť jsme přímo na konci něčeho, přátelé.

Mám za to, všichni patříme k tomuto sboru. Nikdy nepřijdu na to, kdo sem patří. Mám zato, že sem všichni chodíte pravidelně.

Chtěl bych vám vyprávět, co se stalo. Máte ještě několik minut času?

Je to zde kazatel Orland Walker z Oregonu, který zde byl přítomen v neděli, když jsem tu byl i já? Ví někdo o tomto mohutném zvláštním prožití?Přišel jsem sem. Přišli tak mnozí lidé. S mnohými jsem rozmlouval, všechny rozhovory byly důležité. Jednalo se o provdané děti, alkoholiky a jiné věci. Samé důležité záležitosti. Měl jsem si udělat čas pro každého. Ale to není možné. Já vás poručím Bohu a vztahuji mé ruce k modlitbě a říkám: „Ó Bože, já to všechno nemohu vyřídit. Buď s nimi, Pane. TY víš, co je třeba dělat. Prosím za každého jednotlivce.“

Billy mně zavolal. Právě jsem vešel dovnitř s bratrem Banksem. On řekl: „Tati, podívej se přeče.“ Potom vidím někdy, že kolem jedou lidé ulicí. Oni se dívají dovnitř a já zase ven a mávám jim. Oni si skoro u toho vykloubí hlavu. Nechtěl bych, abyste to dělali.

Když mi nedávno zakoupili v Tucsonu pozemek, kde mám bydlet, chtěl bratr Tony koupit pro mne jeden, který byl dva- až třikrát dražší než jiné. Byl dokonce připraven několik tisíc dolarů na to přidat. Ale to území bylo oplocené, a bylo možno vejít tam jen střeženou vrátnicí. Je to velké území. Ale lidé, kteří tam žijí, musí mít písemné povolení. Potom by mi volal vrátný a ptal by se mne, zda má případného návštěvníka vpustit.

Řekl jsem: „Umíte si tohle představit? Co by potom bylo s bratry a sestrami, kteří by mě přišli navštívit, aby si se mnou podali ruku, popřáli Boží požehnání? Dovedeš si to představit, že bych tam bydlel, Tony?“

Řekl: „Nuže, to se ty musíš rozhodnout.“

Odpověděl jsem: „Tony, potom bych musel sbor a všechny lidi žádat, aby tam za mnou nechodili.“

Řekl jsem: „Bylo by to dobré pro lidi, kteří za mnou chodí kvůli všemu možnému.“ Oni říkají: „Pán mi to řekl. Haleluja! Zůstanu zde. Čest buď Bohu! Pán mi řekl, že máš mít shromáždění v naší skupině. Ano! Čest buď Bohu. Bůh mi to řekl. Jestliže to neuděláš, bratře Branhame, pak jsi jistě odpadlík.“ Tak se mám zahloubat do Písma? Kvůli tomu by se potom ke mně nedostalo mnoho dobrých lidí.

Představte si, že by nějaký muž honil na farmě. Farmář mu řekl: „Jen přijď. Tady můžeš honit.“ A pak byste mu zastřelili krávu, protože pod krávou podběhl zajíc a nenechali jste se tím zadržet, přesto jste na toho zajíce stříleli. Potom přelezete plot. Místo abyste vyšli bránou, jak to udělá rozumný člověk. Lezete přes plot a ještě ho poškodíte. Potom ten farmář řekne: „Nikoho už na můj pozemek nepustím.“ Já bych mu kvůli tomu nebyl zlý. Ale čeho tím dosáhne? Vždyť on zabrání v přístupu těm rozumným lovcům. To je tak vždycky. Je zlé, že je tím bráněno tomu dobrému, aby dostalo přednost. Tak je to vždycky.

Ale tisíce lidí jsou skutečně v nouzi, a jsou milí, a milostí Boží naplnění.

Ale jsou i ti druzí, kteří se prostě tak chovají. Nám se to nelíbí. Ale přišel takový muž. Billy řekl: „Tati, rychle tam jeď, neboť sestra Waldorfová sem přišla s lidmi, kteří jsou smrtelně nemocní. Musíš se jich ihned ujmout.“ Spěchal jsem, přišel jsem tam a pak řekla: „Zde nikdo nebyl kromě muže, který spává každý den na polštáři vedle budovy. On by chtěl, aby ses za něho modlil.“

Řekl jsem: „Dobře.“

On odpověděl: „Přivedu ho dovnitř.“ Šel jsem dovnitř také. Poněkud dále stál Cadillac, jak mám zato, nebo jiný velký vůz, který jsem již také řídil. Ten muž řekl: „Dobrý den.“ Neznal mě. Vstoupil jsem tedy. Sestra Waldorfová, stará dáma přišla dovnitř. Znáte její příběh, že? Měla rakovinu a zemřela v modlitební řadě; asi půl hodiny půl hodiny předtím, než jsem se za ni mohl pomodlit. Její lékař pak přišel a ukázal mi nálezy. To bylo asi před osmnácti lety. Měla rakovinu v srdci. A žije ještě dnes. Nyní žije v Arkansasu. Tehdy byla ve Phoenixu. Řekla: „Bratře Billy, lituji, že vcházím dovnitř takhle, ale nevěděla jsem, kam.“

Řekla: „Tato žena je na smrt nemocná, bratře Willie. Chtěla jsem s sebou vzít malou oběť, bratře Willie, ale nemohla jsem. Tak jsem udělala ostružinové želé.“

Když jsem se podíval na skleničku s ostružinovým želé, které mi tam postavila, zdálo se mi to skoro moc svaté, abych to snědl. Tato drahá stará žena asi sedmdesátiletá! Řekl jsem: „Sestro Hattie, nemohu říci ne.“

Ježíš viděl, jak chudá vdova vhodila penízek dovnitř, a On jí v tom nebránil. Bůh jí za to odplatí. Pán tu ženu uzdravil, uzdravil všechny její potíže, zjevil také, co její kazatel měl na svém srdci. On měl něco jiného dělat. Všichni jásali, když šli ven.

Přiběhl Billy a řekl: „Tati, ten muž je pryč.“

Ptal jsem se: „Kdo je tam v tom autě?“

Odpověděl: „Nějaký muž, který přijel z Oregonu. Měl sen. Řekl jsem mu, aby si nedělal falešné naděje. Jsou zde tři stovky lidí, kteří čekají. Prosil jsem ho, aby ten sen napsal. Už toho mám celou hromadu, tak vysokou, a ten jeho jsem k tomu přidal.“

Řekl jsem: „Zavolej ho dovnitř. Dej mu 5 minut.“

Jakmile ten muž – na 5 minut! – vešel, řekl: „Jsem rev. Walker z Oregonu.“ Myslím, že se tak jmenuje. Přišel z jedné denominace; nevím už, jestli od presbyteriánů, episkopálních nebo od jiných.

Řekl: „Asi před dvaceti lety jsem se s tebou potkal. Přijel jsem do Grants Pass“ – ne, nebylo to Grants Pass, jméno toho místa jsem zapomněl. „Tam byl uchvácen celý kraj. Každé ráno stály v denících tučné titulky. Každý o tom věděl. Nemohl jsem se ani dostat do budovy, ve které jsi byl. Ale jednoho dne jsem tě viděl na ulici; přišel jsem k tobě. Čtyři nebo pět mužů bylo okolo tebe. Podal jsem ti ruku. Řekl jsem, že jsem bratr Walker, ty jsi se představil a pár slov jsme spolu prohodili. Pak tě dva nebo tři muži přinutili jít dále.“

On řekl: „Nebyl jsem ani tvůj kritik, ani jsem nebyl pro tebe. Jednoduše jsem tomu nerozuměl.“ Vyprávěl: „Tak jsem šel dále několik let. Po čase, asi před dvěma třemi lety mne někdo pozval k poslechu magnetofonového pásku. Jeden muž přehrával ty pásky a tehdy jsem tě slyšel mluvit. Ten muž věří, že jsi prorok. Řekl jsem tomuto muži: ‚Nic o těchto věcech nevím. Mohlo by to být; proč ne?‘“

Dále on řekl: „Do našeho města přišel jiný muž a pořádal shromáždění. Hovořil jsem s ním a on řekl: ‚Jsem Boží prorok pro tento čas.‘“ Nato se ho on zeptal: „Kolik vás vůbec je? Slyšel jsem muže, který tyto pásky poslouchal, tvrdit, že William Branham, který přichází z východu, je prorokem pro tento čas atd.“

Dále říkal: „Onen muž (nebudu ho jmenovat, to se zde nesluší) řekl: ‚Znám Williama Branhama, ale on je úplně falešný ve svém učení. On není letniční, nevěří v důkaz mluvení jazyky.‘ Ještě něco řekl: ‚Něco takového jako hlavní prorok a vedlejší proroci neexistuje. Buď to je někdo prorokem, nebo není žádný prorok.‘“

On mu odpověděl: „Nuže, můj pane, nechtěl bych se s vámi hádat. Řekl jsem jen, že onen muž tvrdí, že William Branham je prorok. Já jsem se jen divil, jak mnoho vás je.“

Ten druhý odpověděl: „Chtěl bych, abyste věděl toto: Prorok pro toto časové období jsem já.“

On řekl: „To jste vy? Pán Vám požehnej a buď s vámi.“ Šel dále, a již na tu věc nemyslel. Potom uspořádal tři nebo čtyři shromáždění mezi jeho bratry. On šel na poštu a řekl: „Nechte mi moji poštu zde, neposílejte ji za mnou. Vráťím se asi za čtyři nebo pět dní.“ Oni si udělali poznámku „skladovat na poště“. Potom šel ke své dceři. Když vyjel, zastavil cestou ještě v jedné kapli a večer tam kázal. Příští ráno, – to vyprávěl – ho napadlo vyzvednout uloženou poštu. Byl tam dopis, který byl předtím adresován na jeho dceru. Ona mu ho tam uložila, a poslala. On ho otevřel, – to vyprávěl – a bylo to psaní od muže jménem Hildebrant, mého přítele, který přehrával ty magnetofonové pásky. Tam stálo, že pan Hildebrant obdržel zprávu od bratra Roy Borderse – jednoho z manažerů –, že tam budu pořádat od 28. až do 1. řadu shromáždění. Aby přijel zpět se sám přesvědčit. On řekl: „Podívej se. Do něčeho takového se lidé pokoušejí mě zatáhnout.“ Hodil jednoduše dopis do koše a odjel.

Jel tedy dále a večer měl shromáždění. Příští ráno se držel za srdce ve svém pokoji a rozplakal se.

Řekl: „Bratře Branhame, chápu, že jednou budu stát před Bohem. Nevím, zda jsem usnul nebo se něco stalo. Myslím, že jsem usnul a měl jsem sen. Spatřil jsem na trhu svého syna, jak sahá do pytle. Ten pytel byl plný jablek, a jak to udělal, všechna se vysypala ven. Ta jablka byla zelená. Když jsem je chtěl posbírat, viděl jsem, že každé jablko již bylo nakousnuté. Posbíral jsem je a zase je vrátil do pytle. Některá se zakutálela dále, šel jsem tedy, abych je posbíral v trávě, ale ona se zakutálela pod plot, který byl zajištěn řetězem. Za ním byla dálnice. Hleděl jsem na východ a viděl jsem že ten řetěz je na východě připevněn ke skále. Šel jsem tedy tam a myslel jsem, že řetěz uvolním a spustím dolů, přejdou na druhou stranu a posbíráám jablka toho muže. Spouštěl jsem dolů ten řetěz a vtom celou zemí oťrásl hlas. Země se pod mýma nohama třásla.

On řekl: „Potom, co zemětřesení přestalo, slyšel jsem hlas; Bratře Branhame, byl to tvůj hlas! Víím, že mi něco bylo řečeno. Bylo to: ‚Já tuto cestu pojedu ještě jednou.‘ Pohlédl jsem ke skále a sice vzhůru skrze mraky. Nahoře, na skále, která se táhla od východu na západ jsem něco viděl, mělo to zřetelný tvar pyramidy. Šel jsem na východ a spatřil jsem tě na koni. Něco takového jsem ještě v životě neviděl. Byl to veliký bílý kůň. Bílá hřiva mu visela dolů. Ty jsi byl oblečený jako indiánský náčelník. Všechno bylo, jak to mají indiáni. Na prsou řemeny. Na rukávech třásně. Ruce jsi měl pozdvížené; kůň tam stál jako válečný kůň

a vzeplal se. Dal se na pochod. Tiše jsem stál. Ty jsi přitáhl otěže a odjížděl jsi na západ. Hleděl jsem tam viděl jsem, že tam bylo mnoho učenců.“

To bylo v sobotu. Následujícího jitra jsem kázal o tom, že vědci jsou od ďábla.

On řekl: „Ti vědci něco nabrali do měchů a mísili to. Ty jsi zastavil koně, pozdvihl jsi ruce zvolal jsi: ‚Pojeďu touto stezkou ještě jednou.‘“ On řekl, že tehdy se roztrásla celá země. Lidé se chvěli, hleděli jeden na druhého a dívali se ke mně vzhůru, pokrčili rameny a pokračovali ve svých vědeckých výzkumech.

„Ty jsi šel potom na západ, a když se to stalo, viděl jsem muže, který se vydával za proroka, jak přece víš. Přijel na šedočerném koni a jel za tím velkým koněm. Bylo to daleko nad mraky, a cesta byla jen asi tak široká. Ten kůň běžel jako vítr. Na tvé čelence vlála pera, koni vlála hříva a ohon. Ten velký náčelník a jeho velký, bílý kůň šli v této stopě. A tento chlapík jel za tebou. Přišel z Kanady.“ Tento muž v Kanadě žije. Dále vyprávěl: „Přijel a zkoušel s tím malým koněm vytlačit tvého velikého koně otočit jej a vrazit mu do žeber. Ale tím velkým koněm nemohl ani pohnout, on jel dále. Náhle jsi se otočil a promluvil jsi potřetí. Ale tentokrát jsi neřekl to, co dvakrát předtím: ‚Pojeďu touto stezkou ještě jednou‘, nýbrž to byl příkaz. Otočil jsi se, toho muže jsi oslovil jménem a řekl jsi: **‚Jdi odtud. Víš, že žádný člověk nemůže jet touto cestou, jestliže jej k tomu Bůh neurčil, aby to dělal. Jdi odtud pryč.‘**“

Pokračoval dále: „Ten muž se otočil. Už mi napsal dopisy. Na bedrech šedočerného koně stálo jeho jméno. Znělo zrovna tak, jako podpis na jeho dopise. Pak jel na sever.

Ty jsi na svém velkém bílém koni jel dále směrem na západ. Napřímil jsi se a pozdvihl ruce.“

Rozplakal se a řekl: „Bratře Branhame, viděl jsem toho koně vyzdobeného jako do boje, náprsník (koně) a všechno ostatní se blyštělo. Ruce jsi na chvíli vysoko zvedl a díval ses na to, přitáhl jsi uzdu a řekl jsi: ‚Jednoduše tou stezkou pojeďu ještě jednou.‘ Celá země se trásla. Pozbyl jsem vědomí. Padl jsem vedle té skály k zemi a potom jsem se probudil.“

Ptal se: „Co to znamená?“

Odpověděl jsem: „Nevím.“

Příštího rána přišel bratr Jackson, který měl ten sen o pyramidě, než jsem odešel na západ. Víte, že mi dva tři měsíce předtím volal. Měl sen, který jej tak pohnul, že mi jej musel vyprávět. Řekl jsem: „Billy, asi dvacet lidí čeká venku.“

Odpověděl: „Junior Jackson říkal, že ti musí vyprávět sen.“

Řekl jsem: „Pozvi jej asi na pět minut dál.“

Přivedl s sebou svoji ženu a řekl: „Ona ať je svědkem.“

Řekl: „Bratře Branhame, zdálo se mi, že jsme si s ženou vyjeli a díval jsem se na východ, spatřil jsem malý bod, který vypadal jako létající talíř.“

Vidíte, svět neví, co je to. My víme, co to je. Víme, že jsou to prozkoumávající andělé soudu. Dokonce Pentagon a tajná služba se tím zabývají. Oni zazáří jako světlo a zase zmizí. Uniknou všemu, co mají. Oni nepoznávají, co to je. Ať si o tom myslí, co chtějí. Označují to jako létající talíře. Neví to.

Vyprávěl: „Viděl jsem to přicházet a pozoroval jsem to. A byl to muž na koni, který se přibližoval rychlostí světla. Viděl jsem, že přicházel přede mnou. Proto jsem s autem zastavil a vyskočil ven. Tam stál ten kůň na ulici. Byl to velký vojenský kůň, který slavnostně pochodoval.“ To je přirozeně to Slovo, jak víte, které předchází.

Řekl: „Seděl na něm muž. Byl oblečen tak, jako se to nosí na západě. Nebyl to kovboj, ale vypadal jako předák nebo rančer.“ Vidíte, byla to nejvyšší autorita, která šla na západ. Indiánský náčelník stojí nad indiány, rančeři nad svými určitými úseky.

„Ten muž sňal klobouk a hleděl stranou, a když se otočil,“ vyprávěl, „byl jsi to ty, bratře Branhame. Ty jsi ale nemluvil jako jindy. Řekl jsi: ‚Juniore‘ – a vyslovil jsi třikrát mé jméno. ‚Povím ti, co máš dělat.‘ Potom jsi zatáhl uzdu koni, ten udělal dva tři skoky, vymrštil jsi se do nebe, a již jsi zmizel směrem na západ.“

Řekl: „V příštím okamžiku jsem se ohlédl, a tam šel menší kůň stejného plemene a postavil se tam. Obešel jsem jej a myslil: ‚Toho musel pro mne poslat,‘ a vyskočil jsem na něho.“ Junior také umí jezdit na koni. Řekl: „Víš, jaké to je, když sedlo, třmeny a všechno ostatní jednomu pěkně pasuje, bratře Branhame. Myslel jsem: ‚Sedí mi to úplně přesně!‘ Zatáhl jsem uzdu koně a také jsem vystoupil do nebe

Potom jsem zase pevně zatáhl uzdu a zastavil, otočil a dal se cestou zpět. Když jsem se vrátil, zastavil koně, seskočil, mluvil jsem se svou ženou a kůň zmizel.“ On tím byl úplně raněn.

Před třemi dny přišel Leo Mercier se stejným snem, aniž by co věděl o druhých. Zdálo se mu, že se pokoušel velkou černou klisnu nechat krýt bílým hřebcem. To se mu nepodařilo. Neboť ta zvířata byla příliš nervózní. On řekl, že jsem tam přišel, a oslovil jej: „Leo, řeknu ti, co udělám.“ Zde to říci nemohu. Řekl jsem mu, co bych dělal a mínil: „Vidíš, že to nesmí být oznámeno.“ Nevěděl jsem, že Ed Daulton má zetě, jehož pes se tak jmenoval.

Ty to víš, Leo; v tom snu ti bylo řečeno: „Mysli na to, až se probudíš.“ Řekl: „Nikdy jsem neslyšel takový příkaz.“

V té době vešel dovnitř Roy Roberson a řekl: „Bratře Branhame, vzpomínáš si ještě na to, když jsi poprvé opustil kapli? Viděl jsem tě tam sedět. Zdálo se, jakoby jsi byl v Palestině. Předsednictvo a všichni ostatní seděli okolo stolu jako

při Večeři Páně. Ty jsi mluvil. Nebyl sis jistý tím, co jsi chtěl říci.“ Řekl: „Sestoupil dolů bílý mrak, zahalil tě a vzal tě pryč.“

Jak mnozí si vzpomínají na sen Roye? Řekl: „Ten bílý mrak tě vzal pryč, a zmizel jsi. Procházel jsem ulicemi, křičel jsem a plakal, když jsem přišel sem.“ Vzal do svých rukou, na nichž má zranění z války, hrábě a když mě viděl jít vzhůru, rozplakal se. Já jsem jej mezitím nepotkal, tak mi on ten sen mohl vyprávět. On pracoval hráběmi. Vyprávěl: „Šel jsi pryč; proto jsem procházel ulicemi a na všech stranách a pokoušel jsem se tě najít. Nikde jsem tě nemohl nalézt. Proto jsem křičel: ‚Ó bratře Branhame, neodcházej od nás.‘ Bílý mrak přišel dolů, vzal tě a nesl směrem na západ.“

To bylo před tou pyramidou a ostatními věcmi. Řekl: „On tě odnášel na západ. Plakal jsem, šel jsem ulicemi. Po chvíli jsem se octl u stolu a hleděl na konec stolu. Kam jsem odtud mohl vidět, byl sněhobílý. Stál jsi tam a mluvil v autoritě. Nebylo to žádné: ‚Mám za to ...‘. Každý přesně rozuměl všemu, co jsi říkal.“

Ó, bratři a sestry, každý z vás je přesvědčen, že víte, co to znamená. – Dejte jen pozor! Zůstaňte ve spojení s Kristem. Chtěl bych vás nyní jako kazatel evangelia varovat: Nepouštějte se do žádného bláznovství. Nedělejte si vlastní představy. Zůstaňte tam, až to nejvnitřnější nitro je zakotveno a vy jste skutečně v Kristu. To je to jediné, skrze co toho dosáhnete, neboť se nalézáme v nejsvůdnějším časovém období, které kdy existovalo. Dokonce ty vyvolené by to svedlo, jestliže by to bylo možné, protože jsou pomazaní. Oni mohou dělat to stejné, jako ti ostatní.

Očistěte svůj život. Zaplaťte dluhy. Nezůstávejte nikomu nic dlužni, tak to řekl Ježíš. Nemám tím na mysli nájem za dům nebo podobné věci. To musíte tak užívat. Ale vyřid'te také ty ostatní věci. Dejte to do pořádku. Připravte se. Buďte připraveni. Myslete na to ve jménu Páně, že se k něčemu schyluje.

V tomto týdnu půjdu do hor a nejen, abych honil veveryky. Přirozeně rád chodím na lov veverek, ale jdu tam za jistým účelem a řeknu: „Ó Bože, nevím, kterou cestou se mám ubírat. Nechtěl bych to propásnout. Pomoz mi.“

Modlete se za mne. Uděláte to? Já budu prosit za vás. Naději se, že každého z vás pro milosrdenství Boží opět uvidím a setkáme se v zemi, která je lepší než tato.

Proč přicházíme sem? Co zde děláme? Přicházíme si sem hrát? Přicházíme, abychom se potkali jako v klubu? Kristus se nemůže vrátit dříve, dokud církev nebude v dokonalém pořádku. ON na nás čeká. Věřím, že jsme dorazili ke konci.

Podívejte se na Kalifornii. Vidíte přece ten nepokoj. 19 lidí zahynulo z důvodu rasových nepokojů. Zdali jsem vám již dávno neřekl, že Martin Luther King vede své lidi do masakru? Kolik z vás si jich na to vzpomíná? Nejsou to ti barevní lidé, jsou to ti vůdcové, kteří je pobuňují. Nejde o rasové rozdělení, nebo jak to označujete, je to d'ábel! Tak to je. Nejsou to jen ti bílí, nebo jen černí – jsou to oni

všichni! Je to d'ábel! Zdravý lidský rozum a rozvaha jsou ty tam. Není již naděje. Všechna naděje je pryč. To celé je hnisající vřed.

Zdravý lidský rozum je ten tam – žádného rozumného rozhodnutí již nejsou schopni. Nejsem ani demokrat ani republikán. Všichni jsou lehkomyšlní. Jsem pro jedno království a to je království Ježíše Krista. To je všechno. Ale viděli jste tu skupinu loutek, kterou teď máme v Texasu?Říkají: „Cokoli budou lidé chtít, to jim dáme. Chtějí-li komunismus, dostanou komunismus. Chtějí-li integraci, dáme jim ji. Chtějí-li rasové rozdělení, dáme jim to – všechno, ať chtějí cokoli.“ Kde jsou ti praví muži?

Ó Bože, to se vztahuje také na pódium. Kde jsou muži, kteří by byli muži natolik, aby stáli na principu? Kde jsou ženy, které by nastoupily za princip?Kde je církev, která by nastoupila za princip? Nemám ani za čtvrt dolaru čas pro zbabělého, poddajného, na kompromisy přístupného ducha.

Když žena je pravou ženou, má být dámou. Jestliže je muž mužem, má být přece pravým mužem. Jestliže je prezidentem, – kde je náš John Quincy Adams?Kde je náš Abraham Lincoln?To byli muži s principem. Kde je Patrick Henry, který řekl: „Dejte mi svobodu, nebo mně usmrťte!“ Kde je muž, který se bije za to, co je správné?Kde je muž, který se nebojí hovořit otevřeně, i kdyby měl celý svět proti němu být; který řekne to, za čím stojí a i zemře za to, co je správné.

Kde máte v dnešním světě Arnolda von Winkelrieda? Kde je muž bezúhonnosti?Kde je muž s duchem? Oni jsou tak zbabělí, táhnou se jako žvýkačka, neví, kde stojí. Ó Bože, nechej mne tu stát se vším principem muže, kazatele Slova Ježíše Krista. Neboť nebe i země pomínou, ale Jeho Slovo nepomine. „Na této skále chci postavit Svoji Církev a brány pekla ji nepřemohou.“

Povstaňme a zazpívejme:

Požehnaný buď ten svazek ...

Podejme jedni druhým ruce.

A když se rozloučíme ...

Skloňme hlavy, zatímco bratr Neville nás propustí s modlitbou. Přijďte dnes večer zase. Očekáváme dnes večer v kapli mohutnou bohoslužbu. Bůh vás žehnej. Modlete se za mne; Já se budu modlit za vás. Nemyslete, že jsem fanatik, přítel. Nemyslete, že bych vám chtěl něco vnucovat. Miluji vás. Mám k tomu zásadu: to je Bible. Ani jedno slovo z ní nemůže být odňato. Ani jedno slovo nemůže být přidáno. Věřím mu tak, jak je napsané. Skloňme hlavy. Náš dobrý a věrný kazatel posluchače propustí. Bůh ti žehnej, bratře Neville.

*****